

4° Theol. 1291^a

Octenier

W

416 224 242 600 11

THESE EX UNIVERSA THEOLOGIA MARIANO-SCOTISTICA.

Ex Libro I. Sententiarum.

40 Theol 1291 a

Univ.-Bibl.
München

I. Existentia Dei non demonstratur quasi à priori; 2. Nequit tamen diu ignorari ab homine rationis compote. 3. Prædicatum primario constitutum & distinctivum Essentiæ Divinæ est Aseitas. 4. Inter prædicata essentialia Dei nulla datur distinctio à parte rei; 5. Modi tamen & Attributa distinguuntur à parte rei non realiter à Essentia Divina.

II. Æternitas Dei non est formaliter à parte rei ipsa Ejus existentia. 2. Creaturæ ab æterno verè realiter non cœxistunt æternitati Dei. 3. Deus est formaliter præsens omnibus rebus per imensitatem tanquam modum intrinsecum, & per terminationem præsentia cœxistentis creaturæ; 4. Non verò per suam operationem virtualiter transeuntem. 5. Cum omnimoda Dei immutabilitate cohæret adhuc Ejus libertas, quam exercet ad extra.

III. Objectum intellectûs Divini primarium tam terminativum quàm motivum cognoscendi omnia, est sola Essentia Divina; 2. Secundarium autem & terminativum sunt omnia alia intelligibilia. 3. Per scientiam simplicis intelligentiæ cognoscit Deus omnia possibilis in se ipso, seu in sua Essentia tanquàm in medio cognito; 4. Unde cognoscit quidem creaturas possibilis in se ipsis, seu secundum omnes earum proprias & formales rationes; 5. Non tamen immediatè in se ipsis ceu objectum formale & motivum.

IV. Per scientiam visionis cognoscit Deus infallibiliter omnia contingentia absolute futura, etiam actus nostros liberos, salva eorum libertate: 2. Et hos quidem non in Decreto physicè prædeterminante, 3. Neque in se ipsis post Decretum, quod præsupponeret scientiam mediam; 4. Sed mediante Decreto concomitante, ita ut hoc præsuppositò cognoscat eos in Essentia Divina tanquam in objecto motivo. 5. In se ipsis autem tanquam objectum terminativum.

V. Deus insuper infallibiliter cognoscit omnia contingentia conditionatè futura nobis libera; 2. Non quidem per scientiam mediam directam, 3. Nec per Decretum prædeterminans; 4. Sed mediante Decreto concomitante subjectivè absoluto, objectivè conditionato. 5. Videt quoque, quid Ipse sub qualibet hypothesi esset facturus; 6. Sed non per scientiam mediam reflexam.

VI. Vult Deus omnes homines salvos fieri voluntate antecedente effectivè efficaci. 2. Prædestinatio absoluta formalis, & ordinaria ad gloriam, facta est post merita absolute prævisa; 3. Sicuti etiam reprobatio post absolute præscita demerita.

VII.

VII. Actus Dei contingenter liber ad extra non completur per relationem rationis ad objectum creatum, 2. Nec per denominationem extrinsecam ex creaturis in tempore existentibus desumptam, 3. Neque per terminationem Deo defacto intrinsecam, quæ potuisset antecedenter non esse in Deo : 4. Sed est actus volitionis, quo Deus se ipsum diligit necessariò, & liberè tendit in objecta creata, ea in obliquo connotans.

VIII. Potest Deus intuitivè videri per intellectum creatum, qui defacto in Beatis elevatur per lumen gloriæ, 2. Quocum intellectus effectivè concurrat : 3. Proinde duo intellectus in perfectione naturali inæquales cum æquali lumine gloriæ inæqualem visionem beatificam eliciunt. 4. Essentia Divina videri potest non visis Attributis & Personalitatibus. 5. Beatitudo formalis consistit in complexo ex visione & amore fruitivo.

IX. Personæ Divinæ in esse personali constituuntur per proprietates relativas quæ tales, 2. Quæ distinguuntur à parte rei non realiter ab Essentia Divina : 3. Non dicunt perfectionem simpliciter simplicem, nec formaliter infinitam. 4. Spiritus S. procedit quidem tam à Patre, quàm à Filio tanquam ab unico principio immediato ; 5. Si tamen per impossibile non procederet à Filio, adhuc ab Illo distingueretur realiter.

X. Habitus Virtutum Theologicarum sunt quoad substantiam supernaturales, & per se infusi : 2. Præter hos nullus alius virtutis habitus homini infunditur in justificatione. 3. Objectum formale veræ Fidei est Veracitas Dei loquentis ; 4. Revelatio autem & obscuritas revelatorum concurrunt solum ut conditiones.

XI. Actus Fidei Divinæ est supernaturalis quoad modum, non quoad substantiam. 2. Est compatibilis cum evidentia de revelante Deo : 3. Requiritur ad eum iudicium moraliter certum de credibilitate Mysterii ; 4. Sufficit tamen persæpe certitudo credibilitatis respectiva & imperfecta. 5. De fide est, Benedictum XIV. esse verum Christi in terris Vicarium.

XII. Potest Deus, de potentia absoluta, damnationem revelare non tantum peccatori ob demerita ejus præterita ; 2. Sed etiam iusto ob futura ipsius peccata : 3. Uterque, si certò conscius esset hujus revelationis, nec deberet, nec posset amplius sperare suam salutem. 4. Actus Charitatis in via & Patria specie inter se distinguuntur.

Ex Libro II, Sententiarum.

XIII. Intellectus angelicus ex se potest naturaliter cognoscere secreta cordium, 2. Nec non effectus in substantia supernaturales, pertinentes ad Mysteria gratiæ, actu existentes, finitos, & quoad se. 3. Angeli verè inter se loquuntur, non quidem per excitationem merè moralem, sed physicam. 4. Voluntas Angelorum non est ex natura sua inflexibilis ; potest proinde actum etiam cum plena deliberatione semel electum retractare. 5. Omnes Angeli in primo creationis suæ instanti acceperunt gratiam sanctificantem, 6. Ad quam se per proprios actus disposuerunt, 7. In quo instanti aliàs etiam peccare potuissent, æquè potentia morali, quàm physica.

XIV. Primum Angelorum peccatum non fuit superbia formalis & strictè dicta, sed Philautia, seu luxuria spiritualis circa propriam excellentiam. 2. In illa mora, quæ inter primum peccatum & damnationem eorum intercessit, potuissent salutarem agere pœnitentiam. 3. Dæmones verè quidem cruciantur ab igne infernali; 4. Sed intentionaliter, & per alligationem tam localem, quàm objectivam.

XV. Gratia actualis interna consistit in actibus indeliberatis intellectûs & voluntatis, à Deo speciali concursu productis: 2. Influit in actus salutare solùm moraliter. 3. Gratia hæc ordinaria non tribuit moralem potentiam omnia peccata venialia vitandi per totam vitam. 4. Deus omnibus hominibus adultis largitur gratiam sufficientem ad salutem: 5. Parvulis quoque sine Baptismo decedentibus de remedio salutis, quantum ex se est, sufficienti providit.

XVI. Gratia efficax non consistit in prædeterminatione physica, aut morali; 2. Sed in auxilio supernaturali de se indifferente, dato in iis circumstantiis, in quibus Deus: (3. Non per scientiam mediam, sed dependenter à Decreto concomitante) infallibiliter prævidet, voluntatem nostram gratiæ illi cooperaturam. 4. Sententia hujus axiomatis: *facienti, quod est in se, Deus non denegat gratiam*, est iste: facienti, quod est in se, non solis viribus naturæ, sed gratiæ prævenientis liberum arbitrium, Deus non denegat ultiores gratias, quibus ad justificationem & salutem proximè disponatur. 5. Gratia sanctificans intrinsecè non distinguitur ab habitu charitatis: 6. Effectus suos formales causat solùm moraliter.

XVII. Ad meritum de condigno requiritur promissio Divina præmii. 2. Iusti bonis operibus merentur verè, & de condigno vitam æternam, 3. Et augmentum gratiæ sanctificantis. 4. Potest homo etiam primum gloriæ gradum de condigno mereri; 5. Prima tamen gratia actualis non cadit sub meritum, ne quidem de congruo.

XVIII. Voluntas ita est libera, ut non solùm inter duo æqualiter bona, & æqualiter per intellectum proposita, possit pro libitu unum eligere, relicto altero; 2. Verùm & bonum minus præ majori, etiam ut tali per judicium practicum proposito. 3. Regula prima objectiva, actionum moralium directiva, est Lex Dei æterna. 4. Dari potest actus moralis in specie, & individuo indifferens, 5. Æquè per se, quàm per accidens talis. 6. Actus externus superaddit actui interno novam, distinctam & sibi propriam ac formalem bonitatem, vel malitiam.

XIX. In dubio melior est conditio possidentis, etiam extra materiam justitiæ. 2. Quando agitur præcisè de licentia actionis, licitum est sequi sententiam verè probabilem, non solùm in occursum sententiæ tutioris & æquè probabilis; 3. Sed insuper, si sententia opposita tutior sit simul probabilior, 4. Æquè in materia juris Divini & naturalis, quàm humani: 5. Debet tamen, & potest accedere dictamen practicum excludens omnem gravem formidinem de formali inhonestate actûs.

XX. Omnis lex consistit formaliter in actu voluntatis. 2. Promulgatio publica legis humanæ non est de essentia illius. 3. Lex Pontificia universalis, sta-

tuens jus novum, & Romæ solum promulgata, regulariter obligat quoque extra Romam, 4. Etiam non expectato lapsu duorum à publicatione mensum, 5. Omnis lex humana propriè talis obligat ad aliquid in conscientia.

XXI. Deus non modò nullatenus dispensare valet in jure naturæ strictè tali; 2. Sed ne quidem, propriè loquendò, in Præceptis Decalogi secundæ Tabulæ. 3. Consuetudo rationabilis, ac legitimè præscripta, abrogare potest legem præexistentem tum Ecclesiasticam, tum civilem. 4. Ad talem consuetudinem requiritur consensus legalis in Legislatore, & bona fides in subditis: 5. Quare nequit introduci per actus formaliter peccaminosos.

XXII. Peccatum actuale formaliter consistit in privatione rectitudinis ex lege debitæ. 2. Peccatum mortale & veniale differunt inter se specie theologica. 3. Peccatum mortale non est simpliciter infinitum in ratione offensæ. 4. Peccatum veniale conjunctum cum mortali in damnatis non punitur pœnâ æterna sensûs. 5. Idem judicium esto de peccato mortali in vita quoad culpam iam remisso.

XXIII. Differentia specifica peccatorum proximè desumitur per ordinem ad diversas specie rectitudines ex lege debitas, quibus peccata privant: 2. Diversa autem hæc rectitudo colligitur ex diversis formaliter legibus. 3. Actus malus physicè unus sive in- sive externus, tendens in plura objecta totalia & disparata numero distincta, est moraliter multiplex peccatum. 4. Idem à fortiori dicendum, si actus ille sit physicè multiplex; tametsi continuatim & in eodem impetu fiat.

XXIV. Peccatum habituale consistit formaliter in reatu culpæ, seu, quod idem est, in obligatione passiva ad pœnam ut proximè contracta ex actu peccaminoso. 2. Etiam peccatum originale formaliter consistit in reatu. 3. Virginis Deiparæ Conceptio ab originalis peccati labe fuit omnino immunis; 4. Idque certum est certitudine saltem morali. 5. MARIA neque proximum, neque remotum peccati originalis debitum unquam contraxit.

Ex Libro III. Sententiarum.

XXV. Incarnatio non fuit simpliciter necessaria, 2. Etiam ex suppositione Decreti hominem lapsum reparandi satisfactione condigna; 3. Potuisset enim, absolute loquendò, purus homo de condigno satisfacere. 4. Unio hypostatica est relatio extrinsecus adveniens; 5. Unio tamen extrema verè substantialiter. 6. Eam non præcessit ex parte naturæ humanæ dispositio, quæ esset gratia habitualis. 7. Terminus illius ultimus est Deus homo in unitate Personæ; 8. Terminus autem immediatus est sola Personalitas Verbi. 9. Extremum assumptum est tota humanitas sine propria quidem personalitate; 10. Non tamen sine propria sua existentia.

XXVI. Nulla creatura fuit, aut esse potuit causa efficiens physica Incarnationis: 2. Neque B. Virgo elevata fuit, aut elevati potuit à Deo tanquam instrumentum physicum ad attingendam immediatè unionem hyp. 3. Igitur hujus causa efficiens physica fuit sola & tota SS. Trinitas. 4. Actio incarnativa non est formaliter ipsa productio humanitatis, 5. Aut creatio animæ Christi.

XXVII. Principale motivum Incarnationis erat ipsa excellentia hujus Mysterii :
1. Proin & si Adam non peccasset, Christus adhuc venisset, 3. Et quidem vi præsentis Decreti formaliter spectati, & non tantum arguitivè. 4. Christus quæ Redemptor venit in carne passibili principaliter ad delendum peccatum originale.

XXVIII. Causa efficiens moralis seu meritoria Incarnationis quoad substantiam spectatæ, nec Christus, nec B. Virgo, nec antiqui Patres fuerunt ; 2. Immo in moderna Providentia nec potuerunt esse, 3. Etiam si Incarnationem spectemus secundum executionem, 4. Et merita consideremus ut subsequencia & prævisa ; 5. Meruit tamen Christus quasdam circumstantias, 6. Etiam Maternitatem B. Virginis ; 7. Quamvis & ipsamet Virgine Mater eam sibi de congruo meruerit ; 8. Patres quoque meruerunt aliquas circumstantias.

XXIX. Intellectus animæ Christi adhuc viatoris habuit scientiam beatam ; 2. Quæ extendebat se ad omnia objecta tum actualia, tum possibile ; 3. Non quidem ad omnia actualiter, sed quasi habitualiter. 4. Habuit insuper scientiam infusam abstractivam, 5. Et comparavit sibi scientiam quoque experimentalem.

XXX. Voluntas humana Christi fuit in omnibus Divinæ Voluntati conformis : 2. Habuit libertatem indifferentiæ, saltem physicam, ad eligendum actum minus perfectum omisso perfectiori ; 3. Erat ligata propriè dictis præceptis, specialiter præcepto moriendi ; 4. Fuit nihilominus libera ad eorum impletionem ; 5. Impeccabilitas igitur Christi non erat ab intrinseco & absolute talis, 6. Neque immediate descendebat ex unione hyp. vel Personalitate Verbi. 7. Sed proxima & immediata causa exigitiva impeccabilitatis fuit ipsa beatitudo Christi.

XXXI. Gratia Christi habitualis non fuit infinite intensa : 2. Hæc sola tribuit animæ Christi formalem sanctitatem ; 3. Ut proin nec Sanctitas Verbi, 4. Nec unio hyp. fuerit formalis ratio sanctificandi humanitatem Salvatoris. 5. Merita & opera Christi satisfactoria non erant intensivè vel simpliciter infinita, 6. Ne quidem in ratione valoris. 7. Et quamvis satisfactio non tantum condigna, sed etiam superabundans fuerit ; 8. Non tamen erat ex toto rigore justitiæ.

XXXII. Deus habet jus proprietatis in omnes creaturas : 2. Vi illius potest obligare homines ad quascunque actiones ipsis possibile ; 3. Quæ tamen actiones non essent in omni rigore actus justitiæ commutativæ : 4. Igitur eatenus non datur in homine erga Deum justitiæ rigorosè commutativa : 5. Sed neque Deus obligari potest creaturæ ex justitia commutativa strictè dicta.

XXXIII. Clerici sæculares beneficiarii habent plenum Dominium bonorum beneficalium superfluum ; 2. Obligantur tamen sub gravi, ea non expendere in usus profanos ; 3. Hæc ipsa autem obligatio solum descendit ex lege positiva Ecclesiæ. 4. Religiosi in communi (exceptis Capucinis, & FF. Minoribus de observantia) habent, vel habere possunt dominium bonorum temporalium tam immobilium, quam mobilium ; 5. Usus facti licitus est à jure proprietatis & dominio separabilis in rebus unico usu consumptibilibus ; 6. Atque ita est separatus in Ordine FF. Minorum de observantia, etiam in communi spectatorum.

XXXIV. Bona vacantia vel derelicta fiunt jure gentium invenientis, ac apprehendentis; 2. Iure tamen positivo bona vacantia à laicis non peregrinis relicta cedunt Fisco. 3. Thesaurus modis licitis in proprio fundo inventus, de jure communi totus est inventoris. 4. Venator contra legem Principis feram capiens, fit Dominus feræ, 5. Nec tenetur eam, vel pretium æquivalens restituere ante sententiam. 6. Bona incerta ex delicto erogari debent in pauperes; 7. Incerta autem sine delicto, si Dominus post debitam inquisitionem ignoretur, possunt retineri.

XXXV. Præscriptio est legitimus modus acquirendi dominium, atque efficax etiam pro foro interno: 2. Ad eam tam continuandã, quàm inchoandam requiritur bona fides; 3. Quam sicut dubium merè speculativum non vitiat in continuatione, ita eam non semper impedit in inchoatione præscriptionis. 4. Ad præscriptionem ordinariam non sufficit titulus præsumptus; 5. Non tamen requiritur semper coloratus, sed frequenter sufficit titulus existimatus.

XXXVI. Contractu turpi ex una parte impleto datur, saltem pro foro interno, obligatio ex justitia eum adimplendi ex altera parte, seu dandi promissam mercedem, dummodo hæc sit res indifferens. 2. Contractus initus ex metu gravi injustè incusso regulariter est validus, sed tamen rescindibilis. 3. Usus recipiendi quinque annuatim pro centum, juxta consuetudinem & receptam Provinciarum praxin, pro utroque foro tenet, & immunis est à labe usuræ. 4. Testamentum ad causas profanas in solemnitate juris civilis deficiens, validum est pro foro interno ante sententiam Judicis. 5. Emptor etiam malæ fidei potest rem furtivam emptam immediate reddere furi, positò, quòd aliter pretium recuperare nequeat.

XXXVII. Lex Aquilia & Leges Noxales non obligant ante sententiam. 2. Ex culpa theologica etiam mortali non oritur obligatio compensandi excessum damni invincibiliter ignoratum: 3. Contra errans præcisè in persona læsi tenetur ad restitutionem. 4. Ex culpa veniali propter defectum deliberationis & advertentiæ non oritur obligatio ante sententiam sarcindi damnum grave illatum; 5. Ex culpis venialibus deliberatè commissis exurgit gravis obligatio compensandi totum damnum grave. 6. Similiter injustè interens alteri grave damnum, ignorans quidem gravitatè formalem, plenè tamen cognoscens gravitatè ejus materialem, tenetur sub gravi ad compensationem totius damni.

XXXVIII. Nequit Judex in causis criminalibus, ubi agitur de pœna mortis vel mutilationis, condemnare illum, quem certò scit innocentem, licèt talis secundum allegata & probata convincatur esse nocens. 2. Acta Judicis putatitii valent, si probabili & communi errore populi credatur legitimus; ceteroquin autem defectus sit à jure supplebilis. 3. Reus legitimè interrogatus non tenetur delictum semiplenè duntaxat probatum fateri, si esset puniendus pœnâ capitis, vel alia æquivalenti, & spes sit evadendi.

Ex Libro IV. Sententiarum.

XXXIX. Sacramenta novæ legis verè quidem causant gratiam sanctificantem, 2. Nec non qualdam actuales ex opere operato; 3. Hæc tamen causalitas non physica, sed

moralis est. 4. Sicut Sacramenta mortuorū per accidens causant gratiam secundam, 5. Itā & vivorum per accidens subin causare possunt gratiā primam 6. Minister etiā non consecratus, in statu peccati mortalis Sacramentū conficiens, regulariter loquendō, graviter peccat.

XL. Baptismus & reliqua Sacramenta, exceptō Sacramentō Evcharistiæ, infructuosè, validè tamen suscepta, sublato obice reviviscunt. 2. Si obex est merè negativus, reviviscit, per se loquendō, Baptismus per attritionem, etiam cognitā ut talem: 3. Ad reviviscentiā autem aliorum Sacramentorū requiritur contritio perfecta, vel attritio cum Sacramento pœnitentiæ; 4. Per accidens tamen etiā attritio, quæ æstimatur contritio, sufficere videtur. 5. Ablutio per se occisiva non est materia sufficiens ad valorem Baptismi.

XLII. Infantes infidelium validè baptizantur invitīs parentibūs, 2. Et in proximo mortis periculo etiam licitè: 3. Idem dicendū extra periculum mortis circa infantes infidelium mancipiorum, accedente Authoritate Domini. 4. Imò Princeps Christianus etiam infantibus infidelium sibi solū civiliter subjectorū licitè, per se loquendō, procurare potest Baptismum invitīs eorum parentibūs.

XLII. Aqua, quæ in celebratione Missæ affunditur vino, non convertitur in sanguinem Christi, nisi prius physicè conversa fuerit in vinum. 2. De essentia Consecrationis panis sunt sola verba: *hoc est corpus meum*. 3. In consecratione Corpus & sanguis Christi non producuntur, sed adducuntur. 4. Sacrificium Missæ consistit essentialiter & adæquatè in consecratione. 5. Valor & fructus hujus Sacrificii non est infinitus per respectum ad eos, pro quibus offertur.

XLIII. Ad Sacramentū pœnitentiæ requiruntur verba formalia. 2. Essentia formæ absolutionis consistit in his solis verbis: *absolvo te*, vel æquivalentibus. 3. Sacramentū pœnitentiæ nequit esse validum & informe ratione doloris. 4. Contritio requisita debet esse dolor ac detestatio efficax, supernaturalis, atque universalis, ita ut se extendat ad omnia peccata gravia à pœnitente commissā, & necdum remissa.

XLIV. Præcepto confessionis aſuæ non satisfit per confessionē sacrilegā. 2. Moribundus potest & debet absolvi regulariter, etsi non sciatur, ullum signum pœnitentiæ dedisse, saltem si constet, eum cæteroquin Christianè vixisse. 3. Materia necessaria confessionis non sunt circumstantiæ intra eandem speciem etiā valde notabiliter aggravantes; 4. Sicut nec peccata positivè dubia: 5. Idem dicendum de peccatis negativè dubiis, saltem si dubitetur de substantia actūs.

XLV. Qui dubitat, an peccatū certò commissum iam sit confessus, tenetur illud confiteri, si dubiū sit negativum: 2. Secus verò si dubium sit positivū. 3. Qui peccatum bona fide confessus est tanquam dubium, & postea comperit, esse certò commissum, vel certò peccatum grave, non tenetur illud velut certum denuò confiteri.

XLVI. Fictè promittens matrimonium, si exigat & admittat seriam repromissionē, graviter peccat, nisi fictio facilè à repromittente adverti potuerit; 2. Non tamen tenetur, per se loquendō, cum parte decepta inire matrimoniū: 3. Quòd si verò sub hac ficta promissione deflorasset puellam, teneretur etiam ante sententiam directè eam ducere in uxorem,

XLVII.

XLVII. Qui sine promissione matrimonii per vim, fraudem vel metum injustè incussu, extorsit usum corporis, tenetur ante omnem sententiam damnum resarcire puellæ, si quod inde emerit: 2. Nec est, ne quidem pro foro interno, perfectè in arbitrio talis stupratoris ducere, vel dotare puellam. 3. Consensus gravi metu injustè extortus non constituit sponsalia valida.

XLVIII. Sponsa concedens usum corporis alteri, peccat speciali peccatò contra justitiã, ita ut circumstantia sponsalium in confessione sacramentali exprimi debeat: 2. Idem dicendum in simili casu de sponso. 3. Quamvis per actualè unius ex sponsis Professionem in Religione approbata, ipso jure dissolvantur sponsalia; 4. Per solum tamen ingressum in Novitiatum non solvuntur ex parte ingredientis: 5. Nihilominus parti remanenti in sæculo accedit jus resiliendi.

XLIX. Matrimoniu nequit à baptizavis contrahi validè in ratione contractûs, quin hoc ipso sit Sacramentû: 2. Matrimoniu tamen infidelium non fit eo ipso Sacramentû, si convertantur ad fidem & baptizentur. 3. Validè & licitè contrahitur matrimoniu sub modo servandi perpetuam castitatem.

L. Matrimonium metu gravi injustè incussu contractû est invalidum, sive deinceps sit incussus directè ad illud extorquendum, 2. sive ex alio fine, & metum passus eligit matrimoniu ad evitandum malum injustè sibi paratum. 3. Validè, & si accedat rationabilis causa, etiam licitè contrahitur matrimoniu cum dubio juris positivo de non existentia impedimenti Ecclesiastici dirimentis. 4. Summus Pontifex per dispensationem dissolvere potest matrimonium ratum.

O. A. M. D. G.

Disputabuntur in Conventu & Studio Landishutano FF.

Minor. S. P. Francisci Reformatorum.

Die 17. Mensis Augusti 1752. horis ante- & post meridiem consuetis

Præside P. F. DIDYMO OCTENIER, dicti Ordinis
& Conventûs SS. Theologiæ Lectore Ordinario.

Defendentibus PP. FF. Valeriano Holzleithner, Heraclio Oetl, & Stanislaw
Duschl, ejusdem Ordinis & Studii.

Cum permissu Superiorum.

Landishuti Typis Josephi Davidis Schallnkammer.